

punkt, der findes anlagt for det Lovforslag, vi for nogle Dage siden behandlede, nemlig om Naturfredning. Der er det nemlig blevet saaledes, at de Udgifter, der bliver nødvendige, for at man kan skaffe Færdselsret, vel skal være Genstand for Bevilling, men anderledes staaer Sagen, naar der er Spørgsmaal om Udgifter til Fredning af et Landskab; saa kan de paagældende Nævn uden videre dekrettere Foranstaltninger, der kan medføre endogsaa meget store Udgifter, som Bevillingsmyndighederne ikke har nogen som helst Indflydelse paa, men som skal afholdes blot i Henhold til de paagældende Nævns Kendelse. Det forekommer mig klart, at Lovgivningsmagten ikke i ganske kort Tid, maaske med faa Dages Melleumrum, kan give to Love for beslægtede Omraader, som hviler paa saa forskellige Principper. Det vil sikkert af almindelige Lovgivningsgrunde være nødvendigt at rette den ene Lov efter den anden, og det er mit Haab, at det ikke bliver det Lovforslag, vi nu beskæftiger os med, der skal rettes, men tværtimod, at Lovforslaget om Naturfredning bliver rettet i Overensstemmelse med det foreliggende.

I øvrigt kunde der være Anledning til at gøre forskellige redaktionelle Indvendinger. Det forekommer mig, at der er flere Steder i Lovforslaget, hvor Tanken kunde være tydeligere udtrykt, men det skal jeg ikke komme ind paa ved en første Behandling. Jeg haaber nemlig, at der skal blive nedsat et Udvalg om Lovforslaget, hvilket jeg senere skal tillade mig at foreslaa, og der vil vi kunne overveje dels de Realitetsbetragtninger, jeg tillod mig at gøre gældende, navnlig om fuld Erstatning til vedkommende Ejere, dels de mere underordnede Punkter, nemlig de redaktionelle. Jeg vil blot tilføje, at naar jeg senere foreslaar et Udvalg, kan jeg ikke blot bruge den almindelige Udtalelse, at jeg venter, at dette Udvalg skal arbejde hurtigt og let, men jeg kan ogsaa med den fuldeste Overbevisning sige, at jeg haaber, at Lovforslaget maa blive ført til en virkelig Afslutning, at altsaa Udvalgets Arbejde skal sætte en god Frugt. Jeg har fra min tidligste Ungdom næret den varmeste Interesse for vore gamle og navnlig vore middelalderlige Bygninger. Det vilde derfor være mig ogsaa en personlig Sorg, hvis denne Sag skulde strande, medens det vilde være mig en stor Glæde, hvis det maatte lykkes at føre den til en lykkelig Afslutning.

Frandsen: Det blev udtalt af Venstres Ordfører i det andet Ting, at dette Lovforslag var en Tvillingbroder til det, vi for 8 Dage siden behandlede, nemlig Lovforslaget om Naturfredning, idet den Sag, som vi i Dag behandler, var knyttet til et Forslag om Naturfredning, som i Samlingen 1915—16 var indbragt i Folketinget. Men medens Udgifterne, der følger af det Lovforslag, vi behandlede i forrige Uge, nemlig det om Naturfredning, efter min Mening ikke vil blive ret store, tror jeg, at Udgifterne, der vil følge af det Lovforslag, her er til Behandling, vil blive vanskelige at overse, og de vil efter min Mening blive ret betydelige. Et Medlem af Folketingsudvalget har i den Betænkning, som er afgivet af Folketinget, fremsat en noget lignende Anskuelse som den, jeg her har udtalt, men han har trods dette anbefalet, at Lovforslaget føres videre til Behandling i Rigsdagen, og det skal da være min Bestræbelse om muligt at faa reduceret Lovforslaget noget i den Retning, at Udgifterne kan indskrænkes. Jeg skylder at sige, at ogsaa indenfor mit Parti er der adskillige Medlemmer, som heri er enige. Den højtærede Minister har oplyst i Folketinget, at der her i Landet findes, skønsmæssigt anslaaet, ca. 150 saadanne Bygninger i Provinsbyerne, 150 paa Landet og 100 i København. Om disse 400 Bygninger er det i Bemærkningerne til Lovforslaget anført, at de 200 er i privat Eje, deraf de 70 i København. Det er et ret stort Tal, og det er sikkert i mange Tilfælde meget værdifulde Bygninger. Men uagtet disse mine Betænkkeligheder kan jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i dette Ting. Jeg kan tiltræde og billige, hvad der er anført i Lovforslagets § 2 A., at de Bygninger, som har kunstnerisk og historisk Betydning, bør fredes, men jeg kan ikke indse, at det er nødvendigt at bibeholde Punkt B. i § 2, hvor der tales om Bygninger, hvis Værdi vel er mindre væsentlig, men hvis Bevaring dog er ønskelig. Det forekommer mig, at denne Sætning spænder meget vidt, efter min Mening for vidt, naar vi ser hen til, at det er det særlige Syn, der skal afgøre, hvilke Bygninger der i alle Tilfælde skal ind under Loven. Derfor henstiller jeg til Overvejelse i Udvalget, om man ikke ved at slette dette Punkt kunde reducere Lovforslaget noget og derved efter min Mening stille en Sandsynlighedsberegning op, hvorved man i alt Fald kunde spare nogle Udgifter. Det eneste, man i Øjeblikket kan se, er, at den